

ERIK NORLANDER

The Galactic Collective

(CHIAN PRODUCTIONS TMD-1054)

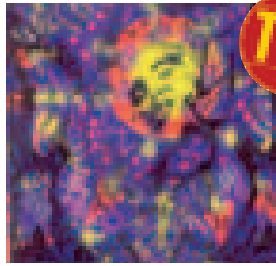
Ik heb al jaren een grote bewondering voor Erik Norlander. Ik beschouw hem als de belangrijkste opvolger van grootmeesters als Keith Emerson en Rick Wakeman omdat hij het traditionele toetsengeluid in stand houdt in plaats van als gitarist proberen te klinken. In de loop der jaren heeft hij zijn kwaliteiten laten horen op verschillende projecten, solo en met anderen als Lana Lane, Rocket Scientists en John Payne's Asia waar binnenkort een CD van verschijnt. Erik is een grote fan van Moog synthesizers. The Galactic Collective is een verzamel-CD van enige van zijn beste stukken die hij opnieuw heeft opgenomen met een keur aan keyboards, waaronder zes Moogs. Hij wordt hierin bijgestaan door Nick LePar op drums, de gitaristen Freddy DeMarco, Mitch Perry, Ron Redfield en Marc McCrite (Rocket Scientists) maar ook Lana Lane en John Payne zijn van de partij. De CD begint met Arrival en het bombastische Neurosaur van Erik's eerste solo-CD Threshold. Na een opening met gelaagde stemmen van John Payne barst Erik los op zijn MiniMoogs. Het is een lekker stevige uitvoering. Erik mixt sowieso vaak prog met metal. Fanfare For Absent Friends van zijn elektronische CD Seas Of Orion laat het bekende brassgeluid horen van zijn grote voorbeeld Keith Emerson. In Sky Full Of Stars, afkomstig van de rockopera Music Machine, neemt hij een beetje gas terug. De solo van DeMarco is prima. Een arpeggio introduceert Astrology Prelude van Lana Lane. Trantor Station komt wederom van Threshold. Ook hier horen we weer zo'n onvervalste Moogsolo. Dan is het de beurt aan de Rocket Scientists met After The Revolution wat opnieuw zo'n mooi slepend symfostuk is. Het is niet alleen synthesizer wat de klok slaat op The Galactic Collective. Het Hammond orgel komt ook aan bod in Lana's Garden Of The Moon, terwijl de piano centraal staat in Dreamcurrents van Into The Sunset. Dark Water is een serie van composities afkomstig van de Rocket Scientists CD's. Voor The Galactic Collective heeft Erik ze aan elkaar geplakt tot één indrukwekkende compositie van bijna 21 minuten. Hier mag niet alleen hij excelleren, maar ook LePar. Deze CD is een prima initiatief van Erik, die The Galactic Collective ook live heeft uitgevoerd. Als alles goed is, komt er later dit jaar een DVD van uit. Websites: www.eriknorlander.com; www.thetank.com; www.chianproductions.com.

Paul Rijksen

ØRESUND SPACE COLLECTIVE

Slip Into The Vortex

(TRANSSUBSTANS RECORDS 060)

Ik ben een beetje boos op Scott Heller, de drijvende kracht achter het Scandinavische spacerockcollectief Øresund Space Collective. Niet heel erg want Scott is een aardige man, maar toch. Want hij heeft deze uitstekende release al in oktober 2008 opgenomen en nu pas uitgebracht en dat is eigenlijk een misdaad tegen de spacerockmensheid. Het gaat er niet zozeer om dat er in 80 minuten maar zes songs worden gespeeld, want dat zijn we gewend. En ook niet dat alles, zoals gewoonlijk, geheel geïmproviseerd is door een collectief uitstekende muzikanten, want ook dat went. Wat Slip Into The Vortex zo speciaal maakt, is dat er deze keer in de studio een saxofonist meedeed en die brengt aardig wat extra's in de muziek. Het geheel klinkt alsof de laatste incarnatie van Radio Massacre International, die met een saxspeler inderdaad, zodanig veel spacecake ophebben dat ze zich eindelijk eens helemaal relaxt laten gaan. Zweven, zweven, zweven, maar niet op zweverige muziek maar op de ijle klanken van een blazer die als een eenzame wachter op de hoge toren in het barre maandlandschap staat te blazen. En zelfs zonder atmosfeer komen de goed vibrations tot ons, en daarom ben ik een beetje boos op Scott: die vibraties had ik best wat eerder kunnen gebruiken! Info: www.oresundspacecollective.com.

André de Waal

PAIN OF SALVATION

Road Salt One

(INSIDE OUT / CENTURY MEDIA / EMI)

Naar aanleiding van de EP Linoleum stak ik vorig jaar de loftrompet: Pain of Salvation liet weer de vorm en kracht horen van de hoogtijdagen, die weggeëbt leken met de voorgaande studioreleases. En wat dat aangaat, blijkt het nieuwe album Road Salt One toch een verrassing, want we horen in slechts een paar tracks de meerlagige composities die de band in het verleden definieerden. Weliswaar hebben alle stukken hun basis in de rock - we horen geen disco-werkjes of iets dergelijks meer - en ook de krachtige spreekzang is terug, maar de complexiteit is lang niet zo groot als op bijvoorbeeld The Perfect Element. Maar goed, misschien is het helemaal geen goed idee deze plaat te bezien vanuit wat was. Pain Of Salvation zet namelijk een prima album neer dat minder hangt op een centraal thema dan we in het verleden zagen; het is meer een set losse nummers, overigens nog steeds met een boel eigen smoei. Daarmee is de groep er in geslaagd zichzelf opnieuw te definiëren binnen de progrock, zonder daarbij andere stromingen te betrekken die minder aftrek vinden binnen de fanbasis. Maar daar waar de

hoogtijplaten met gemak de top vijf van hun verschijningsjaar haalden, moet ik nog zien dat Road Salt One de top tien haalt. Dat gezegd hebbende: dit album is toegankelijk voor een breder publiek.

Roberto Lambooy

PAPA ZOOT BAND

Last Concert

(MALESCH RECORDS / LONG HAIR LHCO0078)

Ik dacht eerst even een soloplaat van Zoot Rollo uit Captain Beefheart's Magic Band in handen te hebben. Mijn aanvankelijke enthousiasme bekoelde echter aanzienlijk toen het om weer zo'n band uit de jaren 70 bleek te gaan die nooit doorgebroken is, en nu zondig alsnog een aantal songs op CD wil slingeren voor het nageslacht en de wijde wereld die daar helemaal niet op zitten te wachten. En dan gaat het ook nog 's niet om originele opnamen maar om live-opnames gemaakt tijdens een reünietoer in 1978 die gelijk ook het laatste concert inluide. Laat maar zitten, zeker als de eerste song The Mirror Inside een doorsnee rocknummer, typisch voor de jaren 70 blijkt te zijn. Weg ermee. Gelukkig ben ik een beetje langzaam aangelegd dus voordat ik me eindelijk uit mijn zetel had gehesen om de CD in de klikobak te zeilen, schalt I Wish uit de speakers, een 9 minuten lang durende ode aan de Krautrock die verdraaid aardig klinkt. En dan, en dan: 20 minuten lang de epic Fly Away waarin vooral de organist helemaal loos gaat en waar een minstens 5 minuten lang durend stuk Pink Floyd's Animals in zit (Dogs of Sheep, daar wil ik even vanaf zijn), afgewisseld met bluestonen. Zo zou the mighty Floyd hebben geklonken wanneer ze haar bluesinvloeden meer had laten doorklinken, uitstekend. En ach, dat er daarna een niemendalletje als Do You Have A Little Time achteraan komt, dat geeft niet, want de band neemt uitstekend revanche met het bijna 12 minuten tellende, Uriah Heep-achtige Friendship Or Love. Doe die klikobak maar weer dicht, Papa Zoot is een blijvertje!

André de Waal

PAZOP

Psychillis Of A Lunatic Genius

(MALS 302 / MUSEA / BERTUS)

Het Belgische Pazop leed de eerste helft van de jaren 70 een triest bestaan. Ze namen twee albums op, maar zagen die destijds niet uitgebracht worden (vanwege gebrek aan commercieel potentieel) en stopten er na een jaar of drie berooid mee, achtergelaten door hun manager. In 1996 stoffte Musea de mastertapes af en bracht de twee albums samen in een eerste release onder de originele titel van de eersteling. Nu volgt een heruitgave in digipack. De muziek is een progressieve variant op het werk van bands als Blood, Sweat & Tears (vooral de volle zang doet hieraan denken), Supersister en Solution. Progressiever omdat er minder jazz invloeden zijn (hoewel er zat overblijft). Bovendien wordt het experiment niet geschuwd. De meeste van de tracks op het debuut zijn enorm krachtig. Het is alleen jammer dat de fade out bij een aantal nogal plotseling is, en regelmatig op een moment waarop het nummer niet afgelopen lijkt. Foutje van de producer, zullen we maar denken. Op het tweede album (dat zijn titel kwijt raakte voor deze release) is er wat meer jazz, maar ook wat meer malligheid van het type Supersister. Door de kracht van het eerste album is het wel te begrijpen dat die titel is gekozen, maar de tweede plaat wordt op die manier een beetje weggezet als een bonus. Het verbaast me hogelijk dat de albums destijds niet uitgebracht zijn, de genoemde vergelijkbare bands leden toch verre van een zieltoeged bestaan. En zowel compositorisch als uitvoerend laat Pazop horen voor zowel toen als nu voldoende kwaliteit te hebben om mee te kunnen. Een terechte re-release van dit sterke materiaal. Overigens: ondanks dat deze schijf twee albums bevat, klokt de CD nauwelijks meer dan een uur.

Roberto Lambooy

PENSIERO NOMADE

Tempi Migliori

(AMS 161CD / BTF)

De groepsnaam doet wellicht vermoeden dat we hier met een obscure Italiaanse symfoband uit de jaren 70 van doen hebben. Niets is echter minder waar. Pensiero Nomade is feitelijk niemand anders dan ex-Germinale gitarist Salvo Lazzara, die in 2009 het hier besproken album afleverde. Wat we hierop vinden heeft dan ook helemaal niets met traditionele Italiaanse symfo te maken. Naar eigen zeggen is Lazzara beïnvloed door stromingen als new wave, electro wave, alternatieve pop en progressieve rock. Daar is op Tempi Migliori echter weinig van te merken. Verdeeld over zestien tracks hoor je ruim een uur aan akoestische gitaarmuziek met een rustgevende uitwerking aan je voorbij trekken. Hier en daar wordt deze gelardeerd met wat percussie of fluit. De thema's worden eigenlijk te lang aangehouden, waardoor de composities niet tot ontwikkeling kunnen komen. Het gevolg is dat deze wat onbestemd voort kabbelen. Spanning en dynamiek ontbreken dan ook volledig. Soms heb je zelfs het gevoel dat je naar wat vingeroefeningen aan het luisteren bent. Na een half uurtje heb je het eigen-